

နီကိုင်ရဲ

ကျွန်တော်နှင့်

ဈေးသည်အလွဲများ



ဈေးသည် နှင့် ဇာတ်ညွှန်း

ကျွန်တော်တို့ လူသားအားလုံးသည် ရောင်းရေး ဝယ်တာနှင့် ကင်းနိုင်ကြသူများ မဟုတ်ကြပါ။ လူတိုင်း လူတိုင်း ဈေးမဝယ်ဘူးသူ၊ ဈေးမရောင်းဘူးသူ မရှိဟု ထင်ပါသည်။ ဒီစကားကို ကျွန်တော်ပြောတော့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က...

"ငါက ဝန်ထမ်းကွ၊ ဈေးမရောင်းဘူး၊ မင်းစကားလွဲပြီ"

ဟု သူ့ဘက်က ပိုင်နိုင်သောအပြုံးနှင့် ပြော၏။

"ဝန်ထမ်းဆိုတာလည်း ကိုယ့်အချိန်နဲ့ ကိုယ့်လုပ်အား၊ ကိုယ့်ကျွမ်းကျင်မှုကို သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်မှာ ရောင်းရတာပဲ မဟုတ်ဘူး လား"

စကားဆုံးတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ငြိမ်ကာသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ သည် တစ်ခုခုကိုရောင်းကာ တစ်ခုခုကို ဝယ်နေသူတွေ ဆိုတာကို လက်ခံရမည်သာ ဖြစ်သည်။ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်သော ကျွန်တော်သည် ပင်လျှင် ရောင်းရေးဝယ်တာအလုပ်နှင့် မကင်းပါ။ အနည်းဆုံး လမ်းထိပ်က မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ မုန့်ဟင်းခါးဝယ်ဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်လုပ်ငန်းဆောင်တာအတွက် မရှိမဖြစ်အရင်းအနှီးဖြစ်သော ဘောလ်ပင်၊ ဖောင်တိန်၊ မင်အိုး၊ Colour Pencil ၊ စက္ကူ စသည် တို့ ကိုဝ

ယ်ရသည် ။ မိန်းမ မအားသည့် အခါတွင် လည်း ဈေးသွားကာ ဟင်းချက်စရာနှင့် လိုအပ်သော မီးဖိုချောင်သုံး ပစ္စည်းများကို ဝယ်ရတတ်သည် ။

ရောင်းသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ တော့ အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော် ရေသန့်ဘူးအနောက်၊ အချိုရည်ပုလင်း၊ သတင်းစာနှင့် စက္ကူများ ၊ ပုလင်းများကို ရောင်းတတ်သည် ။ ပြီးခဲ့သည့် လက အိမ်ရှေ့တွင် ရှိသော အုန်းပင်ငါးပင်မှ အုန်းသီးများကိုချရာ အုန်းသီးက အလုံးတစ်ရာကျော်ရသဖြင့် အုန်းသီးရောင်းသူပင် ဖြစ်သွားသေး၏။

ရောင်းသူနှင့် ဝယ်သူ အသံတူသည် ဟူသော စကားရှိသည် ။

ရောင်းသူနှင့် ဝယ်သူကြားတွင် ရှိနေသောအရာ သည် ကုန်ပစ္စည်းသာ ဖြစ်သည် ။ ခက်သည် က ကုန်ပစ္စည်း တို့ မည်သည် တွင် သတ်မှတ်ထားသော ဈေးနှုန်းရှိသည့် ကုန်ပစ္စည်းနှင့် သတ်မှတ်ရန် ဈေးခက်ခဲကာ ရောင်းသူပြောသမျှဈေးကို လိုက်ဝယ်ရသော သို့မဟုတ်၊ ဝယ်သူ ဈေးကို လိုက်ရောင်းရသော ကုန်ပစ္စည်းဟူ၍ နှစ်မျိုး ရှိသည် ။

ထို့ကြောင့် ဈေးဆစ်သည် ဟူသော စကားပေါ်လာသည် ဟု ကျွန်တော်ထင်သည် ။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ကျွန်တော့်အဒေါ်တွေက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို သွားဈေးဝယ်လျှင် ဈေးသည် ပြောတာထက် ထက်ဝက်ဆစ်ပါဟု အချင်းချင်း ပြောတတ်ကြသည် ။ သူတို့ က တန်ရာတန်ကြေးထက်အမြဲပိုကာ တင်ထားတတ်ကြသည် ဟု ဆိုသည် ။

တစ်ညတော့ ကျွန်တော့်အဒေါ်နှစ်ယောက် ထရန်ဖြစ်ကြ၏။

ပြဿနာက ထဘီတစ်ထည်က အစပြုခြင်းဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော့်အဒေါ်အကြီးက ထဘီတစ်ထည်ကို ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှ ဝယ်ကာလာသည် ။ တန်ဖိုးက ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်သားအရွယ် ၁၉၇၆ ခုနှစ်က တစ်ရာတစ်

ဆယ်ဖြစ်သည် ။ ဆိုဈေးက တစ်ရာရှစ်ဆယ်ကို ကျွန်တော့် အဒေါ်ကြီးက တစ်ရာနှင့် ဆစ်ရင်း နောက်ဆုံးတစ်ရာ တစ်ဆယ်မှာ ဈေးတည့်ကာ အရောင်းအဝယ် ဖြစ်သွားကြ၏။

ထိုသို့ ဈေးဆစ်၍ ရသောကိစ္စကို ပြောရင်းနှင့် သူဝယ်လာသော ပါတိတ်ဆင်ကို ထုတ်ပြရာ ကျွန်တော့် အဒေါ်ငယ်က သဘောကျပြီး သူ့ထံမှ ပြန်ကာဝယ်သည် ။ အဒေါ်အကြီးက ချက်ချင်းမရောင်းသေးဘဲ သူကြိုက်လို့ ဝယ်လာတာဟု ဆိုကာ တင်းခံနေသေး၏။ နောက်ဆုံး အားလုံးဝိုင်းပြောတော့မှ စိတ်လျော့ကာ အဒေါ်အကြီးက သူဝယ်ရင်း တစ်ရာတစ်ဆယ်ဖြင့် အဒေါ်ငယ်ကို ရောင်းသည် ။ ဒါတောင်မှ ချို့ယွင်းချက်က ရှိသေးသည် ။ အခုလက်ငင်း ငွေချေရမည်ဟူသော တောင်းဆိုချက် ဖြစ်၏ ။ ကျွန်တော့်အဒေါ်ငယ်က ခြေကိုဆောင့်ကာ ထသွားရင်း တစ်ရာကိုးကျပ်ကိုပေးသည် ။ တစ်ကျပ်က အထက်ဆင်ခဟု ဆိုသည် ။ ထပ်မံ ရန်ဖြစ်ရန် ကြံကြသေးသော်လည်း အားလုံးက ဝိုင်းဖျန်ဖြေသဖြင့် ထိုထဘီတစ်ထည် တစ်ရာကိုးကျပ်ဖြင့် မိသားစုတွင်း အရောင်းအဝယ်တည့်ကာသွားသည် ။

ကျွန်တော့်အဒေါ်ငယ်က ထိုစဉ်က ကုန်သွယ်ရေးရုံးမှာ လုပ်သည် ။ အဒေါ်အကြီးက ငွေစာရင်းကိုင်ဟု ပြောသည် ။ ဘယ်ဌာနမှာ လည်းတော့ ကျွန်တော်မမှတ်မိ တော့ပါ။ အဒေါ်ငယ်ကလည်း တစ်ရာကိုးကျပ်ဖြင့် သူဝယ်ထားခဲ့ရသော ပါတိတ်ထဘီကို နေ့ချင်းပြီးချုပ်၊ အထက်ဆင်တပ်ကာ နောက်တစ်နေ့မှာ ဝတ်လေသည် ။ ထို့အတွက် ပြဿနာက သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိန်းကလေးများက ထိုအဆင်ကို သိပ်ကြိုက်ကြသည် ဟု ပြောကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည် ။

ဒီလိုဆိုတော့ အဒေါ်ငယ်က အဒေါ်အကြီးထံမှာ ဘယ်ဆိုင်က ဝယ်ခဲ့

သလဲဆိုတာမေးရ၏။ ဒီတော့ အဒေါ်အကြီးကလည်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေး ဘယ်ရုံ၊ ဘယ်နေရာက ဘယ်နားကိုကွေ့ရင် ရောက်တဲ့ ဆိုင်ဟု လမ်းညွှန်ရှာပါသည်။ ။ များ သောအားဖြင့် မိန်းကလေးတွေက ကိုယ်ဝတ်သော ပစ္စည်းကို ကြိုက်ကြသည် ဟု ဆိုလျှင် ထိုပစ္စည်းရနိုင်သော ဆိုင်ကို လမ်းညွှန်လေ့ရှိပါသည်။ ။ ထို့အတွက်ကြောင့် ပဲ မိန်းကလေးပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ကြသော စီးပွားရေးသမားများက မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူတို့ ပစ္စည်းကို စတင်ဝယ်လျှင် အောင်မြင်ပြီဟု ယူဆကြဟန်တူပါသည်။ ။

မိန်းကလေးဆိုတာကလည်း သူဝတ်နိုင်လျှင် ငါဝတ်နိုင်ရမည်။ သို့မဟုတ် သူနှင့် ငါ အရမ်းခင်သဖြင့် ဆင်တူဝတ်ကြမည် ဆိုသည့် သဘော အင်မတန်ရှိတတ်ကြ သည်။ ။ မိန်းကလေးများ သည် ပြိုင်ဆိုင်ခြင်းနှင့် ချစ်ခင် ခြင်းကို အဝတ်အစားနှင့် အလှအပပစ္စည်းများ တွင် ပြသလေ့ရှိပါသည်။ ။

အဒေါ်အကြီး ညွှန်လိုက်သော ဈေးဆိုင်မှာ ပင် အဒေါ်ငယ်နှင့် သူ့သူငယ်ချင်းများ သွားဝယ်ကြသောအခါ ပြဿနာတစ်ခုက ထပ်တက်ပြန်၏။ ထိုပါတိတ်ဆင်၊ ထိုဒီဇိုင်းကိုပင် ဆိုဈေးတစ်ရာကို ရှစ်ဆယ်နှင့် ရလာသည်။ ။ ဈေးကသုံးဆယ် ကွာနေခဲ့သည်။ ။

ထိုအတွက် အဒေါ်ငယ်က အဒေါ်အကြီးသည် သူ့ကိုနှံချသည် ဟု စွပ်စွဲသည်။ ။ အဒေါ်အကြီးကလည်း သူ့ဝယ်သူ သူငယ်ချင်းများက နောက်တစ်ရက်တွင် ရောက်လာကာ အဒေါ်အကြီး ညွှန်သောဆိုင်ကပင် အဒေါ်အကြီးဝယ်သော ထဘီအတိုင်း သူတို့ ရှစ်ဆယ်နှင့် ရခဲ့ကြသည် ဟု သက်သေခံကြသောအခါ အဒေါ်အကြီးမှာ ဘာမှ ထပ်မပြောနိုင်တော့ဘဲ လှည့်ကာထွက်သွားခဲ့သည်။ ။

အိမ်ရှိ လူအားလုံးကလည်း အဒေါ်အကြီး ဒါမျိုးမလုပ်သင့်ဟု အားလုံးက သတ်မှတ်ကြသည်။ ထိုသတ်မှတ်ချက်ကိုလည်း လွန်လွန်းသည်ဟု ပြောလို့ မရ။ ထိုအချိန်တုန်းက စားကုန်သောက်ကုန်၊ ပစ္စည်းပစ္စယ ဝန်ဆောင်မှုဈေးတွေများ သောအားဖြင့် အတူတူသာ ဖြစ်၏။

ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်တော့်အဒေါ်ငယ်နှင့် အဒေါ်အကြီး ငါးလခန့် စကားမပြောဘဲ နေကြရာမှ ပြန်စကားပြောသော အဖြစ်ကိုလည်း ကျွန်တော်မှတ်မိနေသည်။ ။ တစ်နေ့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှ အပြန် သူတို့ ခေတ်က နာမည်ကြီးပိတ်စ ဖြစ်သော လှိုင်းကြီးပိတ်စ တစ်ဝတ်စာ ဝယ်လာသည်။ ။ ထုံးစံအတိုင်းပင် အဒေါ်ငယ်၏ သူငယ်ချင်းများက ကြိုက်သည် ဟု ဆိုကာ အဒေါ်ငယ်သော ဆိုင်တွင် ပင် သွားဝယ်ရာ အဒေါ်ငယ်ငယ်သော ဈေးထက် သုံးဆယ့် ငါးကျပ် လျော့ကာနေသည်။ ။

ဒီတော့ အဒေါ်ငယ်ကလည်း သဘောပေါက်သွား၏။ ဈေးသည် ဆိုသည် မှာ ကာလံဒေသနှင့် လူအခြေအနေ ကိုကြည့်ကာ ဈေးစကား ပြောတတ်ကြသည် ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုဖြစ်ရပ်မှ နေ၍ သူတို့ ထုတ်လိုက်ကြသည့် မှတ်ချက်က ဘယ်နေရာမှာ ဖြစ်ဖြစ် ဈေးဝယ်လျှင် ထက်ဝက်ဆစ် ဆိုတာပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ထိုဖြစ်ရပ်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက စွဲနေခဲ့သော်လည်း ယောက်ျားတို့ ၏ ဗီဇအရ ဈေးဝယ်လျှင် ထက်ဝက် မဆစ်ဝံ့ပါ။ အမေ၊ အဒေါ်၊ နှမစသည့် လူများ နှင့် ဈေးအတူဝယ်သည့် အခါ သူတို့က ထက်ဝက် ဆစ်ကြသည့် အခါ ဈေးသည် ကို မျက်နှာအမြဲပူတတ်သည်။ ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကတော့ အဲဒီလောက် ဘယ်တုန်းကမှ မဆစ်ဘူးခဲ့။

စတိုးဆိုင်တွေ၊ Mini Market တွေ၊ Plaza တွေ ပေါ်လာသောအခါ ကျွ

နံတော်သဘောကျ၏။ ပစ္စည်းတွင် သတ်မှတ်ထားသော ဈေးနှုန်းကပ်
ကာ ထား၏။ ကြိုက်လျှင်ဝယ်၊ မကြိုက်လျှင် မဝယ်ရုံသာ။

ဈေးဆစ်ခြင်းတည်း ဟူသော ကြီးလေးသည့် ဝန်ထုပ်ကြီးတစ်ခု
လျော့ကာသွားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

စတိုးတွေ၊ ပလာဇာတွေတင်မှ မဟုတ်ပါ။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ အများ လ
က်ခံထားကြသော ဈေးနှုန်းများ နှင့် ပစ္စည်းများ လည်း ဈေးဆစ်စရာ မ
လိုပါ။ မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲကို ဈေးဆစ်စရာမလို။ ကောက်ညှင်းပေါင်းကို
ဈေးဆစ်စရာမလို။ မုန့်ကျွဲသည်းတစ်တုံး၊ ဆနွင်းမကင်း တစ်ခုနှင့်
ကောက်လှိုင်းချည် တစ်ထုပ်ကို ဈေးဆစ်စရာမလိုပါ။

သို့သော် အရာခပ်သိမ်းသော ပစ္စည်းတွေက ဈေးဆစ်စရာမလိုဘဲ ဖြ
စ်နေခြင်းတော့ မဟုတ်။ ဈေးဆစ်ရတော့မည့် ပစ္စည်းများ နှင့် ကြိုသည့်
အခါတွင် ကျွန်တော် ဈေးမဆစ်တတ်ခြင်းမှာ ပထမအချက်က
ထိုပစ္စည်းပေါ်တွင် သူတို့ အရင်း ဘယ်လောက်ရှိနေသလဲဆိုတာ ကျွန်
တော် မခန့်မှန်းတတ်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဒုတိယအချက်က ရောင်းသူသည်
သူ့အရင်းအရ ထိုပစ္စည်းကို မြတ်မှ ရောင်းမည်ဆိုတာ သဘာဝကျကြော
င်းကို ကျွန်တော် လက်ခံပါသည် ။ တတိယအချက်က ကျွန်တော်က စာ
ရေးဆရာဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

ဆရာဇော်ဇော်အောင်စကားကို ငှားပြောရမည် ဆိုလျှင်တော့ တတိ
ယအချက်ကို ရှင်းပါဦးမည်ပေါ့။ 'ကျွန်တော်ရေးတဲ့ စာတွေကို ကြိုက်လျှ
င် ဖတ်ပါ။ မကြိုက်လျှင် လုံးဝ မဖတ်ပါနဲ့ ' ဟု ပြတ်သားရဲရင့်စွာ ပြော
တတ်သော ကျွန်ုပ်တို့ ၏ ဆရာဇော်ပင်လျှင် တစ်ထောင်ဟု ဆိုလာသော
ဈေးသည် ကို 'ငါးရာပဲကွာ... ကြိုက်ရင်ရောင်း၊ မကြိုက်ရင် မရောင်းနဲ့ '
ဟု ဆိုကာ ပြောရဲလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ပါ။

ကျွန်ုပ်၏ ဆရာများ ဖြစ်ကြသော သစ္စာနီ၊ ကြည်သူ၊ ဒဂုန်တာရာ၊ ပါရဂူ၊ မြသန်းတင့်၊ ပိုင်စိုးဝေ၊ နေမျိုး၊ တာရာမင်းဝေ စသည့် လူများလည်း ပြောထွက်ကြလိမ့်မည် မထင်ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြကုန်သော မဂျူး၊ မေငြိမ်း၊ ခက်မာ၊ မိုးချိုသင်း၊ မိုချာ၊ နှင်းဝေငြိမ်းနှင့် မအိတို့ ကတော့ မပြောတတ်။ သူတို့ က မိန်းကလေး စာရေးဆရာမတွေဆိုတော့ ဆစ်ချင် ဆစ်ကြပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် သူတို့ နှင့် ဈေးအတူ မဝယ်ဖူး၍ အသေးစိတ် မသိသော်လည်း တစ်ထောင်ဟု ပြောသော ဈေးသည် ကို 'ငါးရာပဲ' ဟူ၍ တော့ မဆစ်ကြကြောင်းကတော့ သေချာ၏။ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း၏ စကားနှင့် ပြောရမည်ဆိုလျှင် တော့...

သူတို့ ထိုမျှ မလုပ်ဝံ့ကြောင်း ကျွန်ုပ် ကျမ်းကိုင်၍ ပြောဝံ့ပါသည် ပေါ့။

ထိုသို့နှင့် တစ်နေ့ ကျွန်တော် ဈေးသည် တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ကြသည် ။ ဈေးသည် က ဖျာသည် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ဖျာတစ်ချပ် လိုနေသည် မှာ ကြာပြီ။ ကျွန်တော့်အိမ်က ညအိပ်ဧည့်သည် မကြာခဏ လာတတ်သည် ။ စာပေမိတ်ဆွေ၊ ရပ်နီးရပ်ဝေးဆွေမျိုးနှင့် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ ဧည့်သည် တွေက ညအိပ်ကြသည့် အခါ နေရာကျယ်သော်လည်း ဖျာမရှိသဖြင့် စောင်ကို ခင်းကာ နှပ်သူက နှပ်ရသည် ။ ပုဆိုးခြုံကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကွေးသူက ကွေးကြရ၏။

ထိုထို ဧည့်သည် တွေက ထိုသို့နှပ်ရ ကွေးရသဖြင့် ဘာမှ မပြောသော်လည်း ကျွန်တော့်လေဒီချပ်ပြားက မျက်နှာမကောင်း၊ ဖျာတစ်ချပ် ဝယ်ရန် ကျွန်တော့်ကို အကြိမ်ပေါင်းများ စွာ ပြောသော်လည်း ကျွန်တော်က ဈေးဝယ်ပျင်းတာက တစ်ကြောင်း၊ ဖျာဆိုသည့် ပစ္စည်းက ကျွန်တော် သွားတတ်လာတတ်သည့် နေရာများ တွင်

မရှိတာကတစ်ကြောင်းကြောင့် တော်တော်နှင့် မဝယ်ဖြစ်ခဲ့။

ထိုနေ့ နေ့လယ်ခင်းက ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ နိုးခါစ၊ ကျွန်တော်နှင့် လေဒီချပ်ပြား စကားပြောနေတုန်း...

"ဟောဒီက သဘော့ဖျာ၊ ထန်းချောဖျာ၊ သင်ဖြူးဖျာတွေ"

ဆိုသော အော်သံကို ကြားရ၏။ ကျွန်တော်က ပြောလက်စ စကားရှိ နေသဖြင့် အော်သံကို သတိမထားမိ။ လေဒီချပ်ပြားကလည်း ကျွန်တော့် စကားကို ဆက်နားထောင်နေပြီးမှ သတိရကာ အလန့်တကြား အော်သ ည် ။

"ဖျာ၊ ဖျာ... ဖျာသည် တဲ့ ၊ ဝယ်ရမှာ လေ"

"ဟောဒီက သဘော့ဖျာ၊ သင်ဖြူးဖျာ၊ ထန်းချောဖျာတွေ"

"မင်းက ဝယ်မလို့ လား"

"ဟုတ်တယ်လေ... ဝယ်ဖို့ ပြောတာ ဘယ်နှလ ဘယ်နှကြိမ် ရှိနေပြီ လဲ၊ လာတဲ့ ဧည့်သည် တွေက ကြမ်းပြင်မှာ အိပ်နေရတာ၊ ဧည့်သည် လာလည်း ခင်းစရာမရှိ ဘာမရှိနဲ့ ၊ ပြီးတော့ လာတာက မောင့်ဧည့်သည် ချည်းပဲ.. မပြောချင်ဘူး"

မိန်းမဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ဒီလိုပဲ စကားလေး နည်းနည်းရှ ည်ရမှ ကျေနပ်တတ်ကြ၏။ အကုန်လုံး ပြောပြီးမှ လည်း မပြောချင်ဘူး လုပ်တတ်ကြသည် ။

"ကဲ...ဒါဆိုလည်း ခေါ်ကွာ၊ လာပါဦးဗျို့.. ဖျာသည် လာပါဦး"

ကျွန်တော့်အော်သံကို ကြားသော်လည်း ကျွန်တော့် အိမ်နှင့် အတော် ဝေးဝေးကိုရောက်ကာ ခေါင်းပေါ်မှာ ဖျာစည်းကြီးတွေကို မနိင့်တနိုင် ရွ

က်ထားရသော ဖျာသည် နှစ်ယောက်က ရုတ်တရက် ခေါင်းပြန်မလှည့်နိုင်ကြ။ ထိုအချက်ကို ကျွန်တော် တော်တော်အားနာသွားသည်။ ။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ သူတို့ ခေါင်းပေါ်က ဖျာထုပ်ကြီးကို ဆောင့်ကာ ချသည်။ ။ ပြီးတော့မှ လှဲချကာ သူတို့ ကိုယ်နှင့် မှေးထားရင်း အမောခဏ ဖြေရင်း ကျွန်တော်တို့ အလာကို စောင့်သည်။ ။ ဖျာသည် က နှစ်ဦး။ တစ်ဦးက ယောက်ျား၊ တစ်ဦးက မိန်းမ ဖြစ်၏။

"ဘာဖျာယူမှာ လဲ အစ်ကို"

"အင်း... ပြပါဦးကွာ"

ဈေးသည် ယောက်ျားက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ချည်ထားသောကြိုးကို ဖြည်သည်။ ။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေရွဲကာ သွေးကြောကြီးတွေ ထောင်ထနေသော ညိုမောင်းသည့် လက်မောင်းများကို ကျွန်တော် မြင်သည်။ ။ ဒီလောက်လေးသော ဖျာလိပ် ထုပ်ကြီးကို တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်သယ်ပြီး အော်နေရတာ ဘယ် လောက် ပင်ပန်းမလဲဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိလေသည်။ ။

"ဖျာကတော့ အစုံပါပဲ ဆရာရယ်၊ ကြိုက်တာသာ ရွေးယူပါ၊ အကုန် ဖျာချော ဖျာသန့်ကြီးတွေချည်းပါပဲ ဆရာရယ်"

သူတို့ နှစ်ဦး ဖြည်ချလိုက်ကြသော ဖျာတွေအားလုံး ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ကော့ပျံ့ကာနေကြ၏။ ကျွန်တော် ခပ်တည်တည်သာ ကြည့်နေရသည်။ ။ ဖျာနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာကိုမှ သိသူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်။

"ဟောဒီမှာ ...ထန်းချောတွေ အစ်ကို။ ထန်းသားရင့်တယ်၊ လက်ကွက် စိပ်တယ်၊ နှုတ်ခမ်းသားကို နှစ်ပြန်ထိုးပြီး သတ်ထားတာ၊ သင်ဖြူးဖျာတွေလည်း ကောင်းတယ် အစ်ကို၊ အပင်သေး မပါဘူး၊ အပင်

ကြီးတွေနဲ့ ချည်း ရက်ထားတာ၊ ဘယ်ထဲက ကြည့်ချင်သလဲ...အစ်ကို"

ဈေးသည် မိန်းမက ဖျာတွေ တစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ် ဆွဲထုတ်ကာ ကျွန်တော့်ကို ပြောသည် ။ အမှန်တော့ ကျွန်တော် ဘာမှ နားလည်တာ မဟုတ်။

"အင်း... သင်ဖြူးထဲကပဲ ပြပါ"

"တစ်ယောက်အိပ်လား၊ နှစ်ယောက်အိပ်လား အစ်ကို"

"နှစ်ယောက်အိပ်ပဲ ပြပါ"

ဒီစကားကိုတော့ လေဒီချပ်ပြားက ဝင်ပြောသည် ။

"ဟောဒီမှာ ...သင်ဖြူးတွေ ကောင်းမှ ကောင်း ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ က ဆေးလည်း မဆိုးထားဘူး၊ ပိတ်အနားကွပ်နဲ့ နှစ်ပင်ထိုး ဆရာ၊ စိတ်ချပြီးသာ အိပ်ပေတော့၊ ထိုးကွက် ဘယ်တော့မှ မကျစေရဘူး"

ဈေးသည် ယောက်ျားက သူ့ဖျာလိပ်ပုံထဲက တစ်ထည်ကို ဆွဲပြကာ လက်ဖြင့် တဖုန်းဖုန်းရိုက်ရင်း ပြောသည် ။ ဖျာက သူ့လက်ထဲတွင် ကော့ပျံကာနေ၏။

"ထိုးကွက်ဖော်ထားတာလေးတွေရော ကြည့်မလား ဆရာ၊ ဟောဒီမှာ အပြာနဲ့ အနီ နှစ်ရောင်တွဲနဲ့ ၊ သူက အပင်တော့ သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကွက်စိပ် ကွက်တင်းပဲ"

ဈေးသည် မိန်းမကလည်း အနီအပြာတွေနှင့် စတုရန်း၊ တြိဂံကွက်တွေ ဖော်ထားသော ဖျာတစ်ချပ်ကို ပြပြန်၏။

"ဟာ... အရောင်တွေနဲ့ တော့ မကြိုက်ဘူးဗျာ၊ ဖျာဆိုရင် ရိုးရိုးပဲ ကြိုက်တယ်"

"ကဲ... ဒါ ဆိုရင်တော့ ဒါပဲယူတော့ ဆရာရေ၊ အကောင်းဆုံးကို ကျွန်တော် ပေးတာပါ။ အကွက်စိပ်လိုက်တာမှ ကြမ်းပိုးမတိုးဘူး၊ စိတ်သာချဆရာ၊ ဆရာ့ကို မညာဘူး၊ ဘယ်နှချပ်ယူမလဲ"

သူက ဖျာကို တဘုန်းဘုန်း ပုတ်ပြန်၏။ ကျွန်တော့် လေဒီချပ်ပြားက ဘာမသိ၊ ညာမသိနှင့် ဖျာသားတွေကို သွားကိုင်ကြည့်နေသေးသည်။ ။

"စိတ်သာချ အစ်မ၊ ဟောဒီမှာ ယောက်ျားအားနဲ့ ပုတ်တာတောင် ဖျာအပင်က မကျဲဘူး၊ တွေ့လား အစ်မလေး၊ ဒီလိုခါ၊ ဟောသည် လို ရိုက်၊ ဖျာက ရွဲမသွားစေရဘူး၊ အပင်မကျဲသွားစေရဘူး အစ်မလေး"

"အင်း...နှစ်ယောက်အိပ်က ဘယ်လောက်လဲဟင်... ဈေးပြောပါဦး"

"လေးထောင့်ငါးရာနဲ့ ပဲယူ အစ်မလေး...အဲဒါ ဈေးရင်းပဲ"

"ဗျာ...လေးထောင့်ငါးရာ၊ ဟား...ကျွန်တော်က အဲဒီလောက် ဈေးရှိမှန်း မသိဘူးခင်ဗျ"

ဈေးသည် ယောက်ျားက ကျွန်တော့်ကို ငေးကာ ကြည့်သည်။ ။ သူ့မျက်ဝန်းက ရီဝေမှိုင်းမြဲကာသွား၏။

"ဆရာရယ်...ပြောသလို တင်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အမှန်က ရန်ကုန်ဖျာခိုင်မှာ အပုံလိုက် ထိုးရောင်းဖို့ လာတာပါ။ ဈေးက တအားနှိမ်လွန်းလို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ရသမျှ လည်ရောင်းတော့မယ်ဆိုပြီး မာန်လေးတစ်ခုနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာပါဆရာ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ဈေးရင်းပါ၊ ဘုရားပေးပေး၊ ကျမ်းပေးပေးပါ ဆရာ၊ ပစ္စည်းရောင်းမှ ထမင်းစားရတဲ့ ကောင်တွေပါ ဆရာရယ်... မဟုတ်တာ မပြောဝံ့ပါဘူး"

ကျွန်တော် တော်တော် စိတ်ညစ်ကာသွား၏။ ဒီလိုစကားမျိုးနှင့် တိုးလျှင် ကျွန်တော်ဒုက္ခရောက်ပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော်ခန့်မှန်းထားသော

ဈေးနှင့် လည်း အတော်ကြီး ကွာကာနေ၏။

"လျှော့တော့ လျှော့ဦးဗျာ...ဒါတော့ များ လွန်းပါတယ်"

"မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်...ငွေရှိတဲ့ ဖျာခိုင်က နှိမ်ဝယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ဆီ မှာ လှောင်ထားပြီးမှ နေ့စားဈေးသည် တွေခေါ်ပြီး ရောင်းတာပါ။ ကျွန်မ တို့ က ဒါကို မခံချင်လို့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ကိုယ်တိုင်လည်ရောင်းကြ တာ၊ ဈေးအမှန်ပါ အစ်ကို၊ သူတို့ ရောင်းတဲ့ ဈေးထက် တစ်ထောင် ထောင့်ငါးရာကို ကွာပါတယ်၊ ကျွန်မပြောတာကို ယုံပါ၊ အရင်းကလည်း မသေးလို့ ပါ"

ကျွန်တော် တော်တော် အားနာနေပြီဖြစ်သည် ။ ဖျာတွေ ဟိုတစ်ချပ်၊ ဒီတစ်စ ဆွဲထုတ်ပြထားပြီးမှ မဝယ်တော့ဘူး ပြောရမှာ လည်း ပြော၍ မထွက်။ သူတို့ ပြောသော ဈေးကိုလည်း ကျွန်တော်မပေးချင်။

"လျှော့ဗျာ...လျှော့ဦး"

ဈေးသည် ယောက်ျားက သက်ပြင်းမောမောကြီးချရင်း...

"ကဲ...ဒါဆိုရင် ဆရာပဲ ပြောပါ၊ ဘယ်လောက် လျှော့ရမလဲ၊ ရရင် ရောင်းသွားမယ်၊ ဆရာပဲ ပြောတော့..."

ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော် ဒုက္ခအရောက်ဆုံးအချိန်သာ ဖြစ်ပါသည် ။ ခေါင်းထဲမှာ ကိန်းဂဏန်းတွေ ပြေးကာသွားကြ၏။

ပြီးတော့ ငွေရှင်ကြေးရှင်ကို မာန်တင်းကာ လာခဲ့ကြသည့် လင်မ ယားနှစ်ယောက်။

"သုံးထောင့်ငါးရာဗျာ..."

"အို... မောင်ကလည်း ... သုံးထောင်ပါ... သုံးထောင်ပဲ"

ဒီတစ်ခါတော့ လေဒီချပ်ပြားက မဆိုးဟု ခေါ်ရမည်။ ကျွန်တော်တို့ စကားဆုံးတော့ သူတို့ အချင်းချင်း ကြည့်ကြသည် ။ ထိုခဏ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ ...

"သုံးထောင်တော့ အစ်မလေးရယ် မဖြစ်လို့ ပါ။ တစ်နေ့လုံး အခုမှ ဈေးဦးပေါက်တာပါခင်ဗျာ။ အဲဒီလောက် ဈေးမကွာပါဘူး။ မခံချင်လို့ ရောင်းတာပါ"

"ကျွန်မတို့ က ပေးနိုင်တဲ့ ဈေးကို ပြောတာပါ"

ငါ့လေဒီချပ်ပြား တော်တော် တိုးတက် လာပြီဟု စိတ်ထဲမှာ မှတ်ရ၏ ။ သို့သော်... ကျွန်တော် ဈေးသည် တွေ မျက်နှာကိုတော့ မကြည့်ရဲ။ ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိကာ နေလိုက်သည် ။

"ကဲ... မမလေး၊ မှန်တာပြော သစ္စာပါဗျာ။ လေးထောင်တော့ ပေးပါ ။ အဲဒါ အရင်းပဲ။ ဈေးဦးပေါက်လည်း ဖြစ်၊ လမ်းစရိတ်လေးရရင် ပြန်မယ်လို့ လည်း စိတ်ကူးထားလို့ ပါ"

"အင်း... ကျွန်မကတော့ အဲဒီဈေးပဲ"

လေဒီချပ်ပြားက လေသံမှန်မှန်ဖြင့် ပြောသည် ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘာမှ ဝင်မပြောမိစေရန် စိတ်ကို တင်းထားရ၏။ ဈေးသည် ယောက်ျားက သူ့လက်ထဲမှ ရတနာတစ်ပါးလို ဆွဲကိုင်မြှောက်ကာထားသော ဖျာချပ်ကို ဝမ်းနည်းလေးပင်စွာပင် ပြန်ချရင်း ဖြည်ချထားသော ဖျာတွေကို ပြန်စုကာ နေသည် ။ အင်း... ဇာတ်လမ်းက ဒီလိုနှင့် ပင် ပြီးရတော့မည် ထင်သည် ။ ဖျာဆိုတာမျိုးကလည်း စူပါမားကက်တွေမှာ ဝယ်လို့ ရတာမဟုတ်။ နောက်တစ်ခါ ဖျာတစ်ချပ်ဝယ်ဖို့ တော်တော်လေး ဝေးသွားပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် စဉ်းစားသလိုပင် လေဒီချပ်ပြားကလည်း စဉ်းစားနေဟန် တူပါသည် ။ ထိုအချိန်တွင် ဖျာလိပ် ကြီးနှစ်လိပ်ကို

အပြိုင်ထုပ်နေကြရင်း ယောက်ျားဖြစ်သူက စကား စ၏။

"ကဲ... ဘယ်လိုလဲ၊ ပေးလိုက်ရမလား"

"သဘောပဲတော်... ကျုပ်တို့ ကံကိုက ဆိုးပါတယ်၊ ရှင့်သဘောပဲ"

"ကဲ...ဆရာရယ်၊ ဆရာ ပထမပြောတဲ့ ဈေး သုံးထောင့်ငါးရာနဲ့ ပဲ ပေးပါ၊ အဲဒါတော့ ကျွန်တော့် နောက်ဆုံးဈေးပဲ"

"အင်း...အဲဒါ ဆိုရင်တော့ လေဒီချပ်..."

"အို...မောင်...ခဏနေဦး။ ကျွန်မ ရှင်တို့ ကို ဈေးပြောပြီးသားလေ။ အဲဒါ... ရောင်းနိုင်ရင် ရောင်းပေါ့။ သူပြောတာကို ကျွန်မ ထပ်ဆစ်ပြီး သားပဲ"

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်လေဒီချပ်ပြားသည် သူ၏ ထော်နေသော နှုတ်ခမ်းကိုထပ်၍ ချွန်အောင်လုပ်ကာ သတ္တိတွေ ပြကာနေ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်နှလုံး ကျဉ်းကျပ်လှပြီ။

"ကဲ... မမလေးရယ်... ကျွန်တော်တို့ ကံပါပဲ။ ဘုရားစူးရစေရဲ့ ၊ အရှုံးနဲ့ ပဲ ရောင်းရမှာ ပါ။ မမလေးပြောတဲ့ ဈေးထက် တစ်ရာတော့ ပိုပေးပါ။ တစ်ရာဆိုတာ မမလေးတို့ အတွက် ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ နော်...မမလေး"

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကျွန်တော် ဝင်ရတော့၏။

"သုံးထောင့်တစ်ရာပေါ့...ဟုတ်လား။ ကဲ... ဒါ ဆိုရင်တော့ ယူလိုက်တော့ကွာ"

ကြိုးတွေ ပြန်ပြေသွားကြသည် ။ ဖျာဆယ်ချပ်လောက်ထဲက အကောင်းဆုံးဆိုသော ဖျာကို သူတို့ ကပင် ရွေးပေးကြ၏။ ကျွန်တော်တို့

ပေးသော ပိုက်ဆံကို ဒူးထောက်ကာ ဖျာလိပ်နှစ်လိပ်စလုံးကို နေရာအနှံ့ ခေါက်ပြန်သည်။ ။

"ကဲ...သွားပြီနော် ဆရာ။ အိပ်သာကြည့်ပါဗျာ။ ကျွန်တော့်ဖျာက နွေဆို ကျောကို အေးနေတာပဲ"

ကျွန်တော်က ဖျာကလေးထမ်းကာ လေဒီချပ်ပြား နောက်ကလိုက်ရင်း အိမ်ထဲသို့ ပီတိနှင့် ဝင်ခဲ့ကြ၏။

"ကဲ... တွေ့လား။ ဒါများ မောင်က သုံးထောင့်ငါးရာတဲ့ ။ ကလေးက ဈေးဖြတ်ထားလို့ ပေါ့။ နို့မို့ဆို နာပြီ"

"အေးပါကွာ...အခုလည်း မင်းဆစ်တာထက် တစ်ရာပဲပိုတာပါ"

"မောင့်စကားက အရင်ထွက်ထားတာကိုး။ နောက်ကို ပစ္စည်းဝယ်ရင် ကလေး အရင်ပြောမယ်။ မောင် ဘာမှ မပြောနဲ့။"

လေဒီချပ်ပြားစကားကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ။ ထိုအချိန်တွင် တစ်ဘက်အိမ်မှ ...

"ဖျာသည့် လာပါဦး"

ဆိုသော ခေါ်သံကို ကြားရ၏။ ကျွန်တော် ဖျာအသစ်ကလေးကို ခင်း
ကာနှပ်ရင်း သူတို့ လင်မယားအတွက် ဝမ်းသာရသည် ။ နောက်ထပ် ထ
ပ်ရောင်းရမည်ဆိုလျှင် သူတို့ ကံကောင်းတာပဲပေါ့ဟု ကျွန်တော် တွေး
ကာနေမိ၏။ ဈေးဦးပေါက် ပိုက်ဆံခေါက်တာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့
အိမ်က လာဘ်ဖွင့်ပေးလိုက်တာဟု လည်း တွေးနေမိသည် ။

ထိုအချိန်တွင် လေဒီချပ်ပြားကလည်း နံဘေးက
ဖျာအသစ်ကလေးမှာ ဝင်လှဲရင်း...

"သုံးထောင့်တစ်ရာတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် တန်တယ်မောင်"

ဟု ဆို၏။ သူဆစ်သည့် ဈေးအပေါ်တွင် သူဂုဏ်ယူကာ မာန်တက်ပြ နေခြင်းလည်း ဖြစ်သည် ။

နောက်တစ်နေ့မနက် ဈေးကပြန်တော့ လေဒီချပ်ပြားက ဒေါနှင့် မောနှင့် အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တက်ကာလာသည် ။

"မောင်တို့ များ ဘယ်တော့မှ အချိုးမပြေဘူး။ ဟိုက... လုပ်ချသွားပြီ။ သိရဲ့ လား"

ကျွန်တော် ဖျာအသစ်ကလေးမှာ အလင်းတန်းဂျာနယ် ဖတ်ကာ နှပ် နေတုန်း ဒီအသံကြားရတော့ ရုတ်တရက် ဘာမှန်းမသိ။

"ဘာလဲကွ...မင်းစကားက"

"ဘာကမှာ လဲ၊ ဟိုဘက်အိမ်က မနေ့ကဖျာဝယ်တာ ထောင့်လေးရာ တဲ့ "

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ..တစ်ယောက်အိပ် နေမှာ ပါ"

"နှစ်ယောက်အိပ်ပဲ။ ဈေးမှာ တွေ့လို့ ပြောကြရင်း ဝင်တောင် ကြည့်ပြီးပြီ။ ဒါမျိုးပဲ။ ဆိုဈေးက လေးထောင့်ငါးရာကို တစ်ထောင်နဲ့ ဆစ်တာ၊ တစ်ထောင့်လေးရာနဲ့ တည့်သတဲ့ "

"ဟာ... မဖြစ်နိုင်တာကွာ"

ကျွန်တော် ဖျာပေါ်မှ ငေါက်ခနဲ ထကာထိုင်မိသည် ။

"ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာ လဲ။ သူတို့ က တစ်ထောင်တန် နှစ်ရွက်ပေး လို့ အမ်းတော့ ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတွေ တစ်သောင်းခွဲ လောက် ရှိသတဲ့ ။ ဘာ... ဈေးဦး ပေါက်လဲ။ ဘာ... လမ်းစရိတ် မရှိတာ

လဲ"

"ဟေ့...မနေ့ကတော့ မင်းပဲ တန်တယ်ဆိုကွ"

"ဒါကတော့ ရှင်ဆစ်တဲ့ သုံးထောင့်ငါးရာကို ကျွန်မက ပြောတာ။ နောက်ကို ဈေးမဆစ်တတ်ရင် ဝင်မပါနဲ့ သိလား။ ထောင့်လေးရာတန် လောက်ကို သုံးထောင့်ငါးရာနဲ့ ရောင်းသွားတာ။ အလကား လိမ်တဲ့ လူတွေ"

ရှင်တွေ၊ ကျွန်မတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသဖြင့် လေဒီချပ်ပြားနှင့် ကျွန်တော် စကားများကြသည် ။ မနက်ခင်းက ရန်ဖြစ်လိုက်တာ ညနေအထိ လေဒီချပ်ပြားက ကျွန်တော့်ကို စကားမပြော။ သူ့နှုတ်ခမ်းကိုလည်း လိုအပ်သည် ထက် ပိုချွန်ကာထား၏။

ငွေထောင့်ခုနစ်ရာကို ကျွန်တော် မနှမြောပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် ထားမိသော စေတနာကိုတော့ နှမြောပါ၏။ လေဒီချပ်ပြားကလည်း သူမှန်သည် ဆိုသည့် သဘောနှင့် ဂုဏ်ခံကာနေသေးသည် ။ ကျွန်တော်မိန်းမနှင့် စကားပြောခွင့်မရသော ညနေခင်းကို ငေးကာ စဉ်းစားနေမိသည် ။

ဖျာရောင်းကြသူ လင်မယားသည် သင့်တင့်သော စရိတ်ကလေး ရပြီဖြစ်သဖြင့် ဟိုဘက်အိမ်ကို မတန်တဆ ဈေးနှင့် (မည်မျှပင် ရရဆိုကာ) ရောင်းသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည် ဟု ပင် ဖြစ်သည် ။

ထိုအတွေးဆုံးတော့ ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ ငါ့ရိုးသားမှု၊ ပါဝင်ခံစားမှုကို နှိပ်ချသွားသော ထိုနှစ်ယောက်ကိုလည်း ဒေါသထွက်မိသည် ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်သည် ထင်ပါသနည်း။ ဇာတ်ညွှန်းရေးတတ်သူကို ဇာတ်ညွှန်း ရေးသွားသောသူနှင့် ပတ်သက်၍ ...

"နောက်ဈေးသည် တွေ လာရင် တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ"
ဟု အသံထွက်ကာ ရင့်ကျူးမိသည် ။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။
ထို့ထက်ကော ကျွန်တော် ဘာများ တတ်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။

* * *